

ρός συγγραφέας κ' αντίπαλός του 'Αβελένδας — είχαν καταρθώσει να τον κατασκοπεύουν σε όλους τους πανηγύρους μεγαλώντας τον βασιλιά. Εύτυχως για τὸν εὐτυχισμένο δούκην μεγαλύτερη ποιητή, ἡ εκπαίεια, τὴν ὅποια ζήτησε ὁ μεγαλύτερος προστάτης του κόμης ντὲ Λέμο, παρουσιάστηκε ἀπροσδόκητα, ὅστερα ἀπὸ τρεῖς διόκληρους ἡμέρες. Ὁ βασιλεὺς Φίλιππος ὁ 3ος προσβλήθη ἀπὸ μιὰ ἐνοχλητικὴν ἀνάστασιον, κ' οἱ γιοι τοῦ ντὲ Λέμο προσέβησαν νὰ μείνῃ ἐπὶ σαράντα ἡμέρας σ' ἕναν καταπονητὸν βάλανον ἀνακτόρων, ἔχοντας τὰ μάτια του σκεπασμένα μ' ἕναν μαύρον ἐπίδησον. Μισοπεθαίνοντας ἀπὸ τὴν ἀνία καὶ τὸ χασιουσιεὶ, ὁ διαρκῶς ἄλλοστε μελαγχολικὸς ἐκεῖνος βασιλεὺς, ἀποφάσισε διαρκῶς τὸν ἀγαπητὸ του φίλον κόμην ντὲ Λέμο, γιὰ νὰ τοῦ κρατῆται συντροφιά. Τότε ὁ κόμης, ἐπιφοιτῶμενος τῆς ἐνικιαίας, ἄρχισε νὰ διαβάζῃ κάθε μέρα κ' ἀπὸ ἕνα κεφάλαιο τοῦ ἀμνηστὸν ἔργου τοῦ φιλαριστοῦ φίλου του, τὸ ὅποιο ὁ βασιλεὺς τόσο πολὺ βέβαια εἶχε ἀκούστα, μὰ καὶ τὸ ὅποιο ἡ πολλὴς του ἀσχολίας πρὶν τὸν ἐλυπόσαν ὡς τότε νὰ διαβάσῃ.

Ὁ βασιλεὺς διασκεδάζε ἀγανάστα μὲσα στὴν πλῆξη του, ἀκούοντας τὴς κομικῆς περιπέτειας τοῦ Δον Κιχώτη, τοῦ Σάντσου Πάνστα, τῆς Δουλιανέας κ' ἔβλεπ τὸν ἄλλοτε ἀμνηστὸν ἥρῳον τοῦ ἀθανάτου ἔργου. Κι' ὅταν γιαιρέτιρε παιά, ἄστερα ἀπὸ σαράντα ἡμέρες, τὸ ἔργο εἶχε διαβάσῃ διόκληρον καὶ συχνὰ ὁ βασιλεὺς ἔκοιζε στὰ γέλια μὲ τὴν ἀνάμνησιν τὸν σαρῳν, ἔτσι κ' ἂν συζητοῦσε τὴ στιγμὴ ἐκείνη σπουδαία σφιγέροντα τὸ κράτος, μὲ τοὺς ὑπουργοὺς του !..

—Μεγαλοῦστε, τοῦ εἶπε ἐπιτέλους μὲ μῆρα ὁ κόμης ντὲ Λέμο, ἀποδοῦτε δικαιοσύνη στὸν ἀνθρώπον ἐκεῖνον, ὁ ὅποιος τόσο σὰς διασκεδάσε μὲ τὸ πνεῦμα του... Εἶδατε ποῦνα στὸ ἔργο κομικὰ πρόθεσι σατυρισμοῦ τῆς Μεγαλειότητος Σας ἢ τὸν σινεργατὸν Σας ;... Κάνει μόνον μιὰ ἀδῶα κ' ἀσύνετη σάτυρα τὸν συνθηεῖον καὶ τῆς ζωῆς τοῦ αἰῶνος μας, καὶ τίποτε παραπάνω...

—Μὰ κάποιον φουλάδιο, μὲ τὸν τίτλον «Βούσκα - Πιέ», ποῦ ἀποκαλεῖται τὴς σκοφαντικῆς προθέσεως τοῦ συγγραφέως ἐναντίον μου ; ἔκανε διαταχτικὸς ὁ βασιλεὺς.

Ὁ κόμης ντὲ Λέμο τοῦ ἐξήγησε λεπτομερῶς τότε τὸ στρατήγημα τοῦ Θεοδώρου. Βεβαιωμένως παιά ὁ Φίλιππος 3ος γιὰ τὴν ἀθώωσιν τοῦ ἔργου, τὴν ὅποια ἄλλοστε κ' ὁ ἴδιος ἐξασκίβουσε κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀσθενείας του, διέταξε τὴν ἀποφυλάξιον τοῦ συγγραφέως. Συγχρόνως τὸν προθίβασε σὲ φροντιστὴ - ἐπιμελητὴ συντάγματος, ἀπὸ φροντιστὴ τάγματος, ποῦ ἦταν, καὶ τοῦ διπλάσιασε τὸ μισθὸ του.

Ἄλλομῳον, ὅμως... Ὑστερὰ ἀπὸ ἐνάμισιν χρόνον, στίς 23 Ἀπριλίον 1616, πέθανε ὁ ἀθάνατος τῆς Ἰσπανίας ποιητῆς, πρὶν προημερῶς ἀδῶα μὲ ξεχωριστὴ ἐντελῶς καὶ νὰ ζῶσῃ ἀνετα. Ἡ περιπετειώδης ὡς ἀξιωματικὸς ζωὴ του, ἡ στέρησις, ἡ φυλάξις κ' ἡ ἡλικία του — γεννήθηκε στὰ 1547, κ' ἦταν ἐπομένως 69 ἐτῶν τότε — τὸν ὠδήγησαν στὸν τάφον !..

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ
ΜΙΑ ΚΟΙΛΙΑ... ΔΕΞΑΜΕΝΗ

Πρὸ τριάντα ἐτῶν, παρουσιάστηκε στὸ Πολιτικὸ Νοσοκομεῖο μιὰ γυνὴ ἀπὸ τὴ Σφό, ἡ Μαρία Μοῖρον, τῆς ὅποιας ὁ ὄγκος καὶ ἡ διαστάσις τῆς κοιλίας εἶχαν φτάσει σὲ σημεῖον ἀπίστευτον.

Τὴν ἐξέτασε ἐκεῖ ὁ καθηγητῆς Θεόδωρος Ζαΐμης κ' ἀπεγείμασε νὰ τῆς κἀνῃ ἐγγείρησι.

Ἀκούστε, λοιπόν, τί προέκυψε ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐγγείρησι :

«Ἡ ἄρρωστη, ἀναφέρει ἡ σχετικὴ ἔκθεσις, ἔπασχε ἀπὸ κύστιον πολὺχρωρον τῆς ὠθητικῆς, ἀπὸ τὸν ἕνα μόνον θήλακα τῆς ὁποίας ἐξήγησαν πλεόν τὰν 20 ὀκάδων ὕγρα μαύρα καὶ γλοιώδη. Ἀπὸ τὸν ὑπολειπόμενον ἕτερον ὄγκον ἐξήγησαν ὕγρα λευκὰ καὶ γλοιώδη καὶ ἐκείνα, πλεόν τὰν 15 ὀκάδων ! Τὰ ἐν τῇ κοιλίᾳ σπλάγχνα (ἥπαρ, σπλῆν, στόμαχος) ἦσαν τόσον πολὺ πεπεωμένα καὶ ἀτροφικὰ, ὥστε εὐρίσκοντο προσκεκολλημένα ἐπὶ τῆς σπονδυλικῆς στήλης» !..

Πρέπει νὰ σημειωθῇ σχετικῶς, ὅτι ἡ ἐγγείρησις αὐτὴ ἦταν πρωτοφανὴς γιὰ τὴν Ἑλλάδα, τῷ καιρῷ ἐκεῖνον, καὶ ὅτι ἡ ἄρρωστη ἔγινε καλά.

ΜΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ἡ ἰσοφία εὐρίσκει, ἢ μεγαλοφῶνα δημιουργεῖ.

Τὰ γεροῦσια εἶνε ἕνας τύραννος, ὁ ὅποιος μὲ ἀπειλὴ θανάτου ἀπαγορεύει τὸν ἀνθρώπον ὅλες τὴς ἡδονῆς τῆς νεότητος.

Κάθε στιγμὴ φέρνει μαζί της κ' ἕνα καθῆκον. Ἡ πρόθυμι καὶ κατάλληλη ἐπέλεξι τοῦ καθῆκοντος κάθε στιγμῆς εἶνε τὸ μυστικὸ τῆς προόδου.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΟΥ 97
ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ, ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἔνας... γενναῖος λοχαγός. Μέσα στὰ στόχαι. Ἄμην, ἄχ μιν !.. — Ἐμπρός κχι τοὺς φαγγεμ !.. Τὸ τελευταῖον φίλημα ἐνὸς φανταροῦ στὴν γυακπηνιῆ του. Ὁ ἠρώμερος τοῦ Γιαννοῦσι. Ἡ τούμπης κχι οἱ στήχει τοῦ Ματσούκας. Ἔνα κιλζαμπουρὶ τὴν ὥρα τῆς μάχης. Κι' ἕνας ἥρωας... ἐν ἀγνοίᾳ του, κτλ.

Κατὰ τὴν δραματικὴ ἀποχώρησι τοῦ πολεῖον τοῦ 97, ἕνας λοχαγὸς τοῦ Εὐζωνικοῦ εἶχε γυθὴ ἀνάμεσα στὰ στόχαι. Ὁ στρατιώτης ἀπυρρέτης του, ὁ ὅποιος τὸν ἔμασε ἄβερνα ἀπὸ κληρὸς του, ἔπρεξε νὰ τὸν βρῇ, κ' ἐπιτέλους τὸν ἀνακάλεσε μῆσα στὰ στόχαι. Ὁ λοχαγὸς ὄντως ὀδύς ἄκουσε πατήματα κοντὰ του, νεμῖνοντας πὸς τὸν πτωχῶσαν ὁ Τούρκου, φώναξε :

— Ἀμῖν, ἀγά σου !.. Νὰ τὸ πατόδι μου καὶ μὴ μὲ σκοποῦντε !..
— Ἐμῖα ὁ Γιαννοῦσι, κχι λοχαγὲ !.. τὸ φωνάζει ὁ ἀπυρρέτης !..
Ὁ λοχαγὸς τότε πετάχθηκε ἔξω ἀπὸ τὰ στόχαι καὶ ἄρχισε νὰ ξεκουρῖνῃ σὺν τσαλαπτερινῶς :

— Τούς... ξεφ..... ! Ἐμπρός ! Ἐμπρός, σὺρῆ, καὶ τοὺς μάχαι !

Κατὰ τὴν ἐκχώρησι τὸν Φαυσάλων, ἕνας στρατιώτης τοῦ πεζικοῦ ἀνενοῦισε μεταξὺ τὸν προσηγῶν καὶ τὴν φιλενάδα του. Ζήτησε τότε τὸν ἀρχηγὸ τοῦ ὀλιγον λεπτόν ἀδῖα, τὴν πλησίον καὶ τὴν... φίλησι ! Τὴν ἐπομένῃ ὁ κακότερος φαντάρος συνέλεξε μιὰ ἀγῶατος...

Στὴ μάχη τοῦ Βελεστίνου, ὁ λοχαγὸς Γ. Γιαννοῦσις παρακάλεσε τὸν ἀντιπολογοῦ τον νὰ τοῦ δοῦσι τὴν ἀδῖα νὰ λάβῃ ἐπὶ τὰ στρατιώτες καὶ νὰ κἀνῃ ἀναγνώριστι τὸν Τουρκῶων θέσιον.

Ἡ ἀδῖα ἐδόθηκε. Ὁ Γιαννοῦσις πήρε τοὺς ἐπὶ τὰ στρατιώτες, προχώρησε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἔχθρου καὶ ἐπέταξῃ ἐναντίον μῆς Τουρκῶες δημοῖας ! Πληρώθηκε ἄβερνα στὸ χεῖρ, ἀλλὰ ἐξαιολοῦθηκε νὰ ποιεύμῃ, ἂν καὶ τὸ τρέμα του ἦταν διαμπερῆς.

Μόλις ὁ ἀντιπολογοῦ τοῦ ἔμαθε αὐτὸ, ἔτρεξε ἀμέσως μὲ τὴ δημοῖα του γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν ἥρωικὸν λοχῖα. Ἡ δὴ ἐχθρικῆς δημοῖας συνέπελάσθη μὲ λίσσα καὶ μῆσα σὲ λίγη ὥρα οἱ Τούρκου ἐκοπώθησαν. Τότε ὁ λοχαγὸς Γιαννοῦσις, σφιμώνοντας τὸ πληρωμένο του χεῖρ ψηλά, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ :

— Ζήτω ὁ Ἑλληνικὸς στρατός !.. Ζήτω ἡ φανταρία !..

Ὁ ἀλησμόνητος ἔθνικος ποιητῆς Σπύρος Ματσούκας, στὴ μάχη τοῦ Βελεστίνου καὶ κατὰ ἄλλο τὴ βροχῆ τὸν ἐχθρῶων σαρῳν — τὸ ἀρηγῖται ὁ κ. Ζ. Παπαντωνίου στὸ «Ἐμπρός» — ἔκανε... τοῦτες καὶ ἀπύργελε ποιήματα !..

Νὰ κ' ἕνα κελαιμποῦρι, ποῦναι πάνω στὴ μάχη, μὲ...δράστη τὸν Ματσούκα πάλιν :

Ὁ Ματσούκας πολεῖοσε στὴν πρώτη γραμμῆ.
— Πῆρ ὀιαδὸν ! διέταξε ὁ ἀντιπολογοῦς του.
Ἀλλὰ ὁ Ματσούκας δὲν προθωλοῖσα.
— Τὶ κάθισαι, δεκανά ; τὸν ρωτᾷ ὁ ἀντιπολογοῦς του.
— Δὲν μοῦδῶσεσι διατυγῆ νὰ ρῖξω, κ' ἀντιπολογοῦ !
— Πῶς !.. Δὲν ἀκούσεσι τὸ πρόσταγμα «Πῆρ ὀιαδὸν» !
— Ναί, ἀλλὰ γῶ περῖμενα ν' ἀκούσω καὶ τὸ πρόσταγμα... Σ π φ ρ — ο ἤμ α ο ὦ ὦ !..

Ὁ ἀντιπολογοῦς ἐσυγχώρησε τὸν κελαιμποῦριστῆ, γιατί ἤξερε ἀπὸ τῆς προηγουμένης μάχης ὅτι ὁ Ματσούκας χριχονταν στὴ φαντῖα μὲ κλειστά τὰ μάτια.

Στὸ Βελεστίνον ἕνας στρατιώτης, λίγο ἐλατρωμένο, φοβόταν νὰ πολεμήσῃ. «Ριπτι τὸν πήγανε !», ὅπως λέγανε οἱ ἄλλοι φαντάροι.
— Ἐλα δῶ, τὸ λέει σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ ἀντιπολογοῦς του. Θὰ σὲ φυλάξω ἐγὼ ἀπὸ τὴς σφαῖρες...

Καὶ τὸν βάζει στὸ πρόχημα νὰ...μοιράζῃ φουγῖα ὀρθῖος !..

Ὁ στρατιώτης, κοιτούσαις, καθὼς εἶπασι, νόμισε πὸς πραγματικῶ ἔτσι ἦταν ἀσφαλίσμενος ἀπὸ τὴς σφαῖρες. Μοιράζε λοιπὸν τὰ φουγῖα μὲ τὴ μεγαλύτερη ἀπάθεια καὶ ἦταν κατεχαστισμένως !..

Εὐτυχῶς, δὲν ἔπαθε τίποτε. Κι' οἱ σινάδελφοί του τὸν ἀνεκρίθησαν... παλληκαρῶν ἐν ἀγγύῃ !..

